

CSONTOS MÁRTA

*Epilógus**költőtársam, Balázs Tibor emlékére*

*Nem hallom a rohamkocsi jajszavát,
a napsütötte üvegen megcsúszik a fény,
most csend van és tél és hó és halál,
most a híd pillérei összetörtek,
most vannak, akik csak jönnek-mennek,
de a hangok körtánca már nem érint meg,
szétszóródtak az összegyűjtött verssorok,
csak én botorkálok tovább, próbálom
feltárni, hol lépted át a csend-sivatagot.*

*Odafönt ad acta került egy korszak,
szemed befagyott, kiszökött belőled a sugár,
s nem maradt más, csak az evidencia,
letört lepkeszárnyak, zuhanó, vak
madarak lebegnek a házak között.
A láthatatlan küszöbéről még visszaint
nekem a pillanat, s nyikorogva rád
csukódik az Éden-kerti lakat.*

*Kint kavarog a szélben a hó, csak a
templomtorony áll magában, csak a
harang szól ütemesen, hogy utat
törjön érted Isten udvarában.*

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) költő, műfordító, esszéíró, gimnáziumi tanár. A Szegedi Írók Társaságának tagja. Legutóbbi kötetei: *Szerzők, műzsák, szenvedélyek* (esszé, *Accordia – Littera Nova* közös kiadása, 2011); *Egografia 3* (aforizmák, *Littera Nova*, 2012), *A Sehol szélén* (*Littera Nova*, 2014).